

Konferencja Episkopatu Polski

PODSTAWA
PROGRAMOWA
KATECHEZY

KOŚCIOŁA KATOLICKIEGO
W POLSCE

Wydawnictwo WAM
Kraków 2010

WPROWADZENIE

Kościół, świadomy swego posłannictwa głoszenia wszystkim ludziom Dobrej Nowiny o zbawieniu, stara się to zadanie wypełniać wszystkimi dostępnymi mu sposobami. Ten proces, którego istotnym momentem jest posługa słowa Bożego, realizuje się przez pierwsze głoszenie, tzn. przepowiadanie misyjne, katechezę przed- i pochrzcielną, posługę liturgiczną, katechetyczną i teologiczną (DOK 49-52). Wszystkie te formy posługi słowa są ze swej istoty aktem całego Kościoła, który ożywiany mocą Ducha Świętego ukazuje światu jedność i powszechność posłania Jezusa Chrystusa (DOK 78). Treścią tak rozumianej posługi Kościoła jest wiara w Boga, który w Jezusie Chrystusie, Synu Bożym, wszedł w historię ludzi, przyjął ich sposób życia do tego stopnia, że stał się do nich podobny we wszystkim oprócz grzechu po to, aby doprowadzić do zawarcia nowego i ostatecznego przymierza między Bogiem i ludźmi (DOK 41). Te treści wiary Kościół czerpie z objawienia Bożego (DOK 94). Kieruje się przy tym zasadą teologicznej ciągłości Biblii: jeden Bóg, jeden plan zbawienia, jedna wiara ukierunkowana na jedynego Zbawiciela człowieka – Jezusa Chrystusa.

Adresatami przepowiadania Dobrej Nowiny są zarówno niewierzący, ci, którzy żyją w stanie obojętności religijnej, jak i gorliwi wyznawcy (DOK 61). Wobec dwóch pierwszych kategorii osób posługa słowa przybiera postać pierwszego głoszenia zbawczego orędzia Jezusa Chrystusa i wspiera ich w podejmowaniu decyzji kształtowania życia opartego na zasadach ewangelicznych (DOK 53). W przypadku osób głęboko wierzących przepowiadanie staje się katechezą czyli wprowadzaniem w pełnię życia chrześcijańskiego. Zadaniem katechezy jest doprowadzenie człowieka nie tylko do spotkania z Jezusem, ale do zjednoczenia, a nawet głębokiej z Nim zażyłości (DOK 80). Katecheza staje się ważnym ogniwem między działaniem misyjnym Kościoła, którego istotą jest wzywanie do wiary, oraz działaniem duszpasterskim, które wspiera wiarę wspólnoty chrześcijańskiej (DOK 64). Stąd też wszelkie inicjatywy Kościoła powinny wspierać człowieka w jego

upodobnieniu się do Jezusa i włączaniu do wspólnoty Jego uczniów. Wspólnota ta swą wiarę wyznaje, celebryje i o niej świadczy (DOK 67-68).

Kościół w Polsce wypełnia na różne sposoby i w różnych miejscach zadanie głoszenia Dobrej Nowiny. Ma ono miejsce w rodzinie, w parafii, a także w szkole. Natomiast jej adresatami czyni dorosłych, dzieci i młodzież. Katecheza dzieci i młodzieży po roku 1990 przybrała postać głównie nauczania w szkole, co nie oznacza, by mniej uwagi można było poświęcać katechezie dorosłych i duszpasterstwu katechetycznemu dzieci i młodzieży w parafii.

Charakterystycznym dla szkolnego nauczania religii zjawiskiem jest to, że uczestniczący w tych lekcjach uczniowie prezentują dość zróżnicowany poziom zainteresowania Ewangelią, a w konsekwencji poziom życia religijnego. Można też zauważyć, że wiele osób korzystających ze szkolnych lekcji religii nie osiągnęło jeszcze dojrzałości odpowiedniej dla swojego wieku. Nie sprzyja to podejmowaniu ważnych życiowych decyzji, utrudnia też prowadzenie tego nauczania. W związku z tym nauczanie religii w szkole niejednokrotnie przybiera bardziej postać procesów ewangelizacyjnych – pierwszego zainteresowania Jezusem Chrystusem i Jego Dobrą Nowiną, mniej natomiast katechezy wtajemniczenia chrześcijańskiego. Sens oraz główne zasady nauczania religii w szkole opisuje *Dyrektorium katechetyczne Kościoła katolickiego w Polsce* z roku 2001 (zob. PDK 82-96).

Nauczanie religii w szkole nie wyczerpuje w pełni zadań stawianych przed katechezą (DOK 73), dlatego konieczne jest uzupełnienie go katechezą w rodzinie i w parafii. Nauczanie religii w polskiej szkole jest jednym z wielu elementów składowych całościowej posługi słowa w Kościele.

Nauczanie religii w szkole daje także możliwość objęcia procesem formacji chrześcijańskiej uczniów z rodzin dysfunkcyjnych. Wspieranie rozwoju życia chrześcijańskiego uczniów z tych środowisk może polegać na szczególnej, osobistej zachęce do udziału w liturgii, pomocy w bezpośrednim przygotowaniu do przyjęcia sakramentów czy kierowaniu ich, w ramach możliwości, do świetlic parafialnych.

Adresatami *Podstawy programowej katechezy Kościoła katolickiego w Polsce* są przede wszystkim twórcy programów nauczania religii. Ze względu na różne potrzeby ewangelizacyjne środowisk, w jakich wychowują się dzieci i młodzi ludzie, potrzebne jest opracowanie różnorodnych programów i podręczników katechetycznych. Celem *Podstawy programowej katechezy* jest stworzenie ram, które umożliwiłyby tę różnorodność przy

jednoczesnym zachowaniu pewnej jednolitości katechetycznej na terenie całego kraju. Warte podkreślenia jest również założenie dokumentu, polegające na zapewnieniu integralności treści religijnych na dwóch poziomach: najpierw w szkole podstawowej, a następnie na III i IV etapie edukacyjnym. Zadaniem programów będzie zatem skonkretyzowanie założeń przyjętych w niniejszej *Podstawie* po to, aby katecheza wprowadzała w życie religijne (przedszkole), kierowała inicjacją w sakramenty pokuty i pojednania oraz Eucharystii (kl. I-III szkoły podstawowej), pogłębiała przyłgnięcie do Chrystusa przez proces mistagogii (kl. IV-VI szkoły podstawowej), prowadziła do rozumnego wyznawania wiary i je wspierała (gimnazjum) i wreszcie umożliwiała dawanie świadectwa życia chrześcijańskiego (szkoły ponadgimnazjalne). Te same zadania oraz oczekiwania wiążą się z prowadzeniem katechezy osób znajdujących się w szczególnych sytuacjach.

Jednakże *Podstawa programowa katechezy* jest adresowana nie tylko do twórców programów i podręczników. Jej odbiorcami winni stać się także katecheci. Dokument ten bowiem określa, jakie wymagania można i należy postawić przed uczniem uczęszczającym na szkolne lekcje religii, jakie w związku z tym działania winien podjąć katecheta. Zaprezentowana tu charakterystyka psychologiczna dzieci i młodzieży oraz opis zalecanych warunków i sposobu realizacji stanowią dla katechety drogowskaz, jak formować religijnie katechizowanych, a jednocześnie mają mu dać konkretne narzędzie, przydatne we włączeniu lekcji religii w system wychowawczy szkoły. Z kolei obszerny wyciąg z *Podstawy programowej kształcenia ogólnego* daje katechetom wiedzę o wymaganiach nauczycieli innych przedmiotów oraz stanowi praktyczny przewodnik dla podejmowania korelacji nauczania religii z edukacją szkolną. Lekcja religii ze względu na swe wychowawcze znaczenie oraz korelację ma stać się bowiem prawdziwie *elementem koniecznego dialogu interdyscyplinarnego* (DOK 73).

Podstawa programowa katechezy Kościoła katolickiego w Polsce odnosi się do poszczególnych etapów edukacji szkolnej i zawiera:

- charakterystykę psychologiczną dzieci i młodzieży na danym etapie edukacji;
- *Podstawę programową nauczania religii* (w przedszkolu lub szkole), obejmującą cele katechetyczne – wymagania ogólne, zadania nauczyciela religii, treści – wymagania szczegółowe, zalecane warunki i sposób realizacji;

- wykaz treści – wymagań szczegółowych innych przedmiotów szkolnych, służących korelacji nauczania religii z edukacją szkolną;
- propozycje współpracy środowisk katechetycznych (rodziny i parafii).

Niniejszy tekst *Podstawy programowej katechezy Kościoła katolickiego w Polsce* został uchwalony przez Konferencję Episkopatu Polski 8 marca 2010 roku. Dokonana wówczas nowelizacja dokumentu z roku 2001 wynikała z konieczności dostosowania nauczania religii do zmian zachodzących w strukturze świeckich programów nauczania, a także z potrzeby usunięcia niedoskonałości poprzedniej *Podstawy*.